

La imatge que tenim del teatre i de la cultura en general sovint és la d'un àmbit força elitista reservat als especialistes. Els llenguatges expressius, però, poden arribar a ser una eina que ofereixi un ampli joc de possibilitats educatives si reconeixem en cada persona la potencialitat d'esdevenir un agent creador de cultura.

Parlar de Teatre social resulta encara molt novedós i desconegut avui. Sota aquest concepte s'hi apleguen diferents manifestacions que obren possibilitats a nivell formatiu, d'animació, reeducatiu i, fins i tot, terapèutic. En aquest número monogràfic presentem algunes experiències de teatre social, d'àmbit estatal i internacional, que són significatives tant per la seva trajectòria històrica com per la varietat dels àmbits d'intervenció des dels quals es plantegen: treball amb persones amb discapacitat, menors en situació de risc social o des del penitenciari.

Volem destacar també l'article d'opinió amb què encetem aquest número i que vol ser un homenatge a Paulo Freire, escrit per un dels grans especialistes contemporanis en matèria d'educació i estudis de bilingüisme, i col·laborador del desaparegut pedagog: el professor Donaldo Macedo. L'autor ens presenta Freire com el pedagog més important d'aquest segle i la seva obra com un punt de referència que avui en dia continua essent imprescindible per a tots els/les professionals de l'educació social.